

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/312/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314212357
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2314212357.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Renáty Gavalcovej a členov senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený splnomocnencom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: B. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXXX/XX, S. - S., o zaplatenie 3.355,80 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 3. novembra 2014, č.k. 35C/83/2014-54 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a v závislom výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd zastavil konanie v časti úroku z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 3.355,80 eur od 15.04.2011 do 31.03.2014 a v časti úroku z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 371,54 eur od 01.04.2014 do zaplatenia, keď vo zvyšnej časti súd návrh zamietol a o náhrade trov konania rozhodol tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovení § 657, § 658 O.z., § 52 ods. 1, 2, 3, 4 O.z. účinného k 10.11.2009, § 53 ods. 1, 4, § 54 ods. 1, 2 O.z., § 2 písm. a), b), § 3, § 4 ods. 1, 2, 3, § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného k 10.11.2009, § 544 ods. 1, § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 O.z., § 96 ods. 1 O.s.p., § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., § 100 ods. 1, § 101 ods. 1 O.z., § 142 ods. 1 O.s.p., keď vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že dospel k záveru, že medzi navrhovateľom a odporcom bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Po preskúmaní zmluvy o pôžičke z pohľadu, či obsahuje náležitosti uvedené v § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného k 10.11.2009, súd zistil, že zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. i/ citovaného zákona). Zmluva obsahuje len údaj o počte splátok 60, výšku mesačnej splátky 96,73 Eur. Zo zmluvy preto nie je zrejmé, aká časť splátky je určená na splátku istiny, aká na splátku úroku a prípadne aká na splátku poplatku. Táto skutočnosť nevyplýva ani z ďalších listinných dôkazov predložených navrhovateľom. V bode 6.3 všeobecných obchodných podmienok je uvedená len skutočnosť, že v jednotlivých splátkach je zahrnutý dohodnutý anuitný úrok, príslušná časť istiny a poistenie. Z uvedeného údaje nie je spotrebiteľ schopný vyvodiť aké bude navýšenie sumy, ktorú si v skutočnosti požičiava a z akých konkrétnych zložiek sa skladá celková suma, ktorú bude napokon povinný veriteľovi vrátiť. Zmluva neobsahuje ani termíny splatnosti jednotlivých splátok, veľmi neurčitú úpravu opäť obsahujú len všeobecné obchodné podmienky v bodoch 6.2 a 6.4 (pokiaľ nie je v splátkovom kalendári a/alebo podmienkach a/alebo VOP stanovené inak, sú splátky splatné do 20. dňa v príslušnom

kalendárnom mesiaci; prvá splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy, pokiaľ nie je dohodnuté inak). Zmluva ďalej neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru (náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. g/ citovaného zákona). Konkrétny dátum splatnosti poslednej splátky nie je v zmluve uvedený a jednoznačne ho nemožno určiť ani odkazom na dohodnuté termíny splatnosti jednotlivých splátok. Odporca mal podľa zmluvy zaplatiť 60 splátok, pričom začiatok splácania nebol v zmluve jednoznačne určený, v dôsledku čoho nemožno zo zmluvy vyvodiť ani konečnú splatnosť úveru. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne, a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Vzhľadom na uvedené nedostatky súd síce považoval zmluvu o spotrebiteľskom úvere za platne uzavretú, v dôsledku chýbajúcich náležitostí je však poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov. Súd navrhovateľovi nepriznal ani nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty uplatňovanej podľa bodu 12.2 všeobecných obchodných podmienok. Pre vznik nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty sa predpokladá existencia písomnej dohody, uvedenie tohto nároku veriteľa len vo všeobecných obchodných podmienkach (navyše vypracovaných drobných písmom, v zhustenom formáte) nie je naplnením základného predpokladu platného dojednania zmluvnej pokuty, t.j. jej písomnej formy. Nesplnenie tejto náležitosti má za následok absolútnu neplatnosť takéhoto dojednania v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Zároveň súd poukazuje na skutočnosť, že odporca všeobecné obchodné podmienky nepodpísal, čo ako podmienku pre jeho platnosť predpokladá ust. § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka. I v prípade, ak by bola zmluvná pokuta dojednaná platne, súd by ju musel vyhodnotiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a preto absolútnu neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Odporca mal okrem zmluvnej pokuty, ktorá by navýšila jeho každú nesplatenú mesačnú splátku o 10%, mal platiť aj sankčný úrok, čo má za následok neprimerané zaťaženie spotrebiteľa a je jednoznačne v prospech veriteľa. Za to isté porušenie zmluvnej povinnosti omeškanie so splátkami) bol v zmluve dojednaný dvojnásobný postih - úroky z omeškania a zmluvná pokuta. Súd mal za preukázané, že odporcovi bola ako úver vyplatená čiastka 3.000,- Eur, pričom podľa prehľadu splátok a úhrad odporca uhradil sumu 1.257,49 Eur. Dlh odporcu voči navrhovateľovi je vo výške 1.742,51 Eur. V zmysle ustanovenia § 5b zák. č. 250/2007 súd musí prihliadať na premlčanie z úradnej povinnosti, teda v spotrebiteľských vzťahoch aj bez námietky odporcu. Podstatou premlčania je to, že ak sa právo v zákonom stanovenej dobe neuplatní na súde, nemôže už byť veriteľovi po jej uplynutí priznané. V dôsledku premlčania právo nezaniká, trvá ďalej, ale do značnej miery sa oslabuje zmenšením možnosti jeho úspešného uplatnenia. Navrhovateľ v návrhu uviedol, že jeho právny predchodca si v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka uplatnil u odporcu okamžitú splatnosť úveru listom zo dňa 26.3.2011 - predžalobná upomienka, na základe čoho bol odporca povinný zaplatiť celý dlh najneskôr do 3 dní od doručenia tejto upomienky. Odporca uvedenú listovú zásielku neprevzal. Podľa bodu 14.2 všeobecných obchodných podmienok spoločnosť doručuje písomnosti na adresu klienta uvedenú v zmluve alebo na inú adresu písomne oznámenú klientom. Pre doručovanie písomností poštou platí, že sa považujú za doručené klientovi piatym dňom po dni, keď bola písomnosť podľa údajov spoločnosti daná na poštovú prepravu. Podľa dennej pečiatky podacej pošty bola zásielka na poštovú prepravu odovzdaná 30.3.2011 a za doručenie ju tak treba považovať najneskôr dňom 4.4.2011, na základe čoho mal odporca uhradiť dlžnú sumu najneskôr dňa 7.4.2011. V prípade, že splatnosť dlhu nastala dňom 7.4.2011, trojročná premlčacia doba podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, ktorý je potrebné na daný právny vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy aplikovať, začala plynúť 8.4.2011, teda dňom nasledujúcim po splatnosti celého dlhu, a uplynula 8.4.2014. Žaloba bola na súd podaná až 19.5.2014, v dôsledku čoho je nárok navrhovateľa premlčaný a nemožno mu priznať právo na jeho plnenie v súdnom konaní. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého odporcovi ako v plnom rozsahu úspešnému účastníkovi vzniklo právo na náhradu trov konania. Nakoľko však odporcovi žiadne trovy doposiaľ nevznikli, súd mu ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom rozsahu, v ktorom bol návrh navrhovateľa zamietnutý v zmysle ustanovenia § 220 O.s.p. zmenil tak, že návrhu navrhovateľa vyhovie, resp. v zmysle ustanovenia § 221 ods. 1, 3 O.s.p. ho zruší a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa odvolateľa súd vec nesprávne právne posúdil. Odvolateľ namietal, že súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby, nakoľko bolo potrebné aplikovať ustanovenie Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere a teda absolútno-obchodno-závazkový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. V tomto smere navrhovateľ poukázal na viaceré rozhodnutia súdov a to rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.10.2013, sp. zn. 15Co/28/2013, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 M Cdo 3/2011 zo dňa 28.04.2011, 6 M Cdo 4/2012 zo dňa 27.03.2013, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/132/2013 zo dňa 21.11.2013 ako aj ďalšie rozhodnutia

krajských súdov, z ktorých vyplýva, že na danú vec je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Podľa komentára k § 52 O.z. k spotrebiteľským zmluvám od prof. JUDr. Petra Vojčíka, CSc., podľa ktorého pri uplatňovaní jednotlivých právnych prostriedkov je veľmi dôležité posúdiť, akého charakteru je spotrebiteľská zmluva, či ide o zmluvu občiansko-právneho charakteru, alebo obchodno-právneho charakteru. Má to zásadný význam pri uplatňovaní práv spotrebiteľa. Iba v jednom prípade - práva na ochranu pred neprimeranými podmienkami je úprava jednotná a spoločná bez ohľadu na to, o akú zmluvu ide, avšak pokiaľ pôjde o ostatné prostriedky, bude práve dôležité posúdiť, či ide o zmluvu občiansko-právnu alebo obchodno-právnu, pretože v mnohých prípadoch bude potrebné aplikovať všeobecnú úpravu v týchto kódexoch. Skutočnosť, že súd svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 52 ods. 2 O.z. účinného od 01.04.2015, považuje odvolateľ za hrubé porušenie princípov právneho štátu a právnej istoty, keď týmto ustanovením sa majú riadiť dotknuté subjekty až po 01.04.2015. Odvolateľ uzavrel, že nárok navrhovateľa nemožno považovať za premlčaný.

Odporca odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu navrhovateľa písomné vyjadrenie nezaslal.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) zverejnením termínu vyhlásenia rozhodnutia na úradnej tabuli súdu podľa § 156 ods. 3 OSP, preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvého stupňa je v napadnutej zamietajúcej časti a v závislom výroku o náhrade trov konania vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 35C/83/2014 je návrh navrhovateľa, ktorým sa domáha od odporcu zaplata sumy 3.355,80 eur spolu s 9,25 % ročným úrokom z omeškania od 15.04.2011 do zaplata.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým bol návrh navrhovateľa zamietnutý a v závislom výroku o náhrade trov konania.

V časti úroku z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 3.355,80 eur od 15.04.2011 do 31.03.2014 a v časti úroku z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 371,54 eur od 01.04.2014 do zaplata, v ktorej súd prvého stupňa konanie zastavil, navrhovateľ odvolanie nepodal a preto v zmysle ust. § 206 O.s.p. nie je predmetom odvolacieho konania.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov prvostupňového súdu odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Odvolací súd zhodne s prvostupňovým dospel k záveru, že pri vyhodnotení vykonaného dokazovania každého z vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bolo v konaní dostatočným spôsobom preukázané, že návrh navrhovateľa je v zamietajúcej časti nedôvodný.

Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca navrhovateľa spoločnosť Consumer finance holding, a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35 923 130 ako veriteľ uzavrel s odporcom dňa 10.11.2009 zmluvu o poskytnutí bezúčelovej pôžičky č. 7063540, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú Podmienky a Všeobecné obchodné podmienky, s obsahom ktorých vyjadril odporca svojim podpisom súhlas. Na základe tejto zmluvy poskytla spoločnosť Consumer finance holding, a.s. odporcovi pôžičku vo výške 3.000,- eur/90.378,- Sk. Odporca sa požičané peňažné prostriedky zaviazal vrátiť v 60 pravidelných mesačných splátkach po 96,73 eur pri ročnej úrokovej sadzbe 32,31%, RPMN 32,31%, priemernej hodnote RPMN 20,33%, keď celková suma pôžičky predstavuje sumu 5.640,- eur a mesačná výška poistenia 2,73 eur pri sadzbe poistenia 2,90%, keď konečná splatnosť je 60 mesiacov. Do podania návrhu odporca uhradil na predmetnej pôžičke sumu 1.257,49 eur. Vzhľadom na to, že odporca

nedodržel svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku riadne a včas, právny predchodca navrhovateľa dňa 26.03.2011 vyzval odporcu k okamžitej úhrade všetkých splátok jednorazovo. Celkový dlh odporcu ku dňu podania návrhu predstavuje sumu 3.355,80 eur a navrhovateľ si zároveň uplatňuje aj zákonný úrok z omeškania vo výške 9,25% ročne od 15.04.2011 do zaplatenia. Uznesením Okresného súdu Galanta zo dňa 19.08.2014 č.k. 32Ro/1247/2014-21 súd pripustil, aby do konania vstúpil namiesto pôvodného navrhovateľa Consumer finance holding, a.s., IČO: 35 923 130 so sídlom Kežmarok, Hlavné námestie 12 nový navrhovateľ spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.09.2014.

Základnou spornou otázkou, vychádzajúc z obsahu odvolania navrhovateľa, bolo, či súd prvého stupňa postupoval správne, keď otázku premlčania posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Zákon č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy úpravu premlčania vôbec neobsahoval, pričom takáto úprava je obsiahnutá v dvoch právnych predpisoch, a to v ust. § 387 a nasl. Obchodného zákonníka a ust. § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka. Právna úprava premlčania obsiahnutá v Občianskom zákonníku je pre spotrebiteľa výhodnejšia a tejto výhodnejšej úpravy sa spotrebiteľ ani nemôže vzdať. S poukazom na to, že v danom prípade ide o zmluvný typ upravený v zmysle § 657, § 658 Občianskeho zákonníka /a nie ako uvádza odvolateľ, že ide o úverovú zmluvu uzatretú v zmysle ust. § 407 a nasl. ObZ/ s prihliadnutím na to, že ide o zmluvu spadajúcu pod režim Zákona o spotrebiteľských úveroch, bolo dôvodné predmetnú zmluvu posudzovať podľa citovaného zákona, ako aj ustanovení Občianskeho zákonníka, a to i v otázke premlčania práva navrhovateľa.

Aj napriek uvedenému odvolací súd ďalej uvádza, že pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré predstavujú širší pojem, má z hľadiska aplikovateľnosti absolútnu prednosť Občiansky zákonník, keďže aplikácia Obchodného zákonníka prichádza do úvahy až po uplatnení spotrebiteľského práva. Z hľadiska poradia aplikovateľnosti v prípade spotrebiteľských zmlúv Obchodný zákonník celkom alebo z časti musí ustúpiť nutnej prioritnej aplikácii spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle, t.j. aplikácii Občianskeho zákonníka. Normy obchodného práva sú totiž v prípade spotrebiteľských zmlúv použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave, ktorá tu má z povahy veci prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku a predpisoch vydaných na jeho vykonanie. Spotrebiteľské zmluvy predstavujú rovnorodý druh občianskoprávných zmlúv (príp. aj obchodných zmlúv, ktoré majú charakter absolútneho obchodu), v ktorých druhým účastníkom zmluvy je spotrebiteľ; osobitosť spotrebiteľských zmlúv vyplýva zo zvýšeného záujmu spoločnosti ochraňovať slabšieho účastníka zmluvného vzťahu - spotrebiteľa, ktorý vstupuje do zmluvných vzťahov s poskytovateľmi rôznych plnení a služieb. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Zmyslom zavedenia osobitnej úpravy spotrebiteľských zmlúv do právnej úpravy je zvýšená ochrana slabšieho účastníka záväzkových vzťahov, ktoré vznikajú pri poskytovaní služieb. Na to, aby zmluva bola označená za „spotrebiteľskú“, musí byť splnená podmienka, že ide o zmluvu, ktorá sa uzatvára za rovnakých zmluvných podmienok s väčším počtom spotrebiteľov, pričom tieto podmienky sú vopred pripravené dodávateľom a spotrebiteľ nemôže ovplyvniť ich obsah; k zmluvným podmienkam dodávateľa môže spotrebiteľ pristúpiť alebo nie - spotrebiteľskou zmluvou je teda akákoľvek súkromnoprávna zmluva bez ohľadu na to, či je upravená Občianskym zákonníkom, Obchodným zákonníkom alebo iným osobitným zákonom.

Súd prvého stupňa v danom prípade postupoval správne, keď aplikoval ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré nadobudlo účinnosť dňa 01.05.2014. V danom prípade síce odporca nenamietal premlčanie uplatneného nároku navrhovateľom, v zmysle súdom prvého stupňa správne aplikovaného ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014 bolo potrebné aj bez návrhu, t.j. ex offo prihliadnuť na premlčanie uplatneného nároku, ktoré má za následok už bez ďalšieho nevyhnutnosť zamietnutia návrhu veriteľa. Premlčanie nároku sa stalo skutočnosťou, ktorá bráni tomu, aby súd veriteľovi jeho právo priznal. Na základe zákona č. 102/2014 Z.z. (článku VIII.) došlo k novele zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene ďalších zákonov, na základe ktorej bolo prijaté nové ustanovenie § 5b, podľa ktorého, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keby inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Podľa článku XIV. Zákona č. 102/2014 Z.z., predmetné ustanovenie vstúpilo do účinnosti od 1. mája 2014. V § 29b Zákona č. 102/2014 boli prijaté prechodné

ustanovenia k úpravám účinným od 01.05.2014, nie však k novoprijatému ustanoveniu § 5b citovaného zákona.

Z uvedeného je potom zrejmé, že súd prvého stupňa správne na premlčanie nároku navrhovateľa v tomto konaní prihliadal; na základe princípu nepravej retroaktivity právnych noriem (starej aj novej právnej úpravy) nebol preto povinný prihliadať na podmienky uvedené v § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t.j. prihliadať na premlčanie dlhu iba na námietku dlžníka. Odvolací súd upriamuje pozornosť aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014, podľa ktorého ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Najvyšší súd SR v tomto rozhodnutí zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora, ktorý namietal postup prvostupňového súdu aj odvolacieho súdu, ktoré oba zhodne v spore zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere aplikovali ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014 a na premlčanie aplikovali § 101 Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na uvedené, pokiaľ súd prvého stupňa rozsudkom v napadnutej zamietajúcej časti návrh navrhovateľa voči odporcovi zamietol, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa v tejto napadnutej časti potvrdil, keď tento správne rozhodol aj v závislom výroku o náhrade trov konania.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si žiadne neuplatnil a taktiež mu nevyplývajú z obsahu spisu.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.